

Sygn. akt XV Ca 1808/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XV Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Godlewski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w dniu 22 stycznia 2014 roku w Poznaniu

sprawy z powództwa (...) Fundusz (...)

przeciwko V. M.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Lesznie Wydział Zamiejscowy z siedzibą w Rawiczu

z dnia 18 października 2013 roku

Sygn. akt XI C 622/13

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Lesznie Wydział Zamiejscowy z siedzibą w Rawiczu, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

SSO K. Godlewski

Sygn. akt XV Ca 1808/13

UZASADNIENIE

Pozwem zarejestrowanym w dniu 1.06.2013 r. w Sądzie Rejonowym w Lublinie w postępowaniu elektronicznym, powód (...) Fundusz (...) z siedzibą w W. zażądał od pozwanej V. M. zapłaty kwoty 2.283,57 zł z ustawowymi odsetkami od wskazanych w pozwie kwot i od wskazanych dat.

Sąd Rejonowy w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i sprawę przekazał do Sądu Rejonowego w Lesznie.

W uzasadnieniu żądania powód podniósł, że dochodzona wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwaną należności wynikającej z tytułu umowy numer (...) z dnia 20 listopada 2007 r. zawartej pomiędzy pozwaną, a (...) Bankiem S.A. z siedzibą we W. (poprzednim wierzycielem). Powód nabył wierzytelność wynikającą z powołanej umowy w drodze przelewu.

Pozwana nie zajęła stanowiska w sprawie. Odpis pozwu wraz z wezwaniem na pierwszy termin rozprawy wyznaczony na dzień 18.10.2013 r. wrócił z adnotacją „nie podjęto w terminie”, przy czym zwrotu dokonano po uprzednim dwukrotnym awizowaniu przesyłki pod adresem pozwanej wskazany w pozwie.

Wyrokiem zaocznym z dnia 18 października 2013 r. Sąd Rejonowy w Lesznie Wydział Zamiejscowy z siedzibą w Rawiczu, w sprawie o sygnaturze akt XI C 622/13 oddalił powództwo, a kosztami postępowania obciążył powoda.

Apelację od wyroku wniósł powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, zaskarżając niniejsze orzeczenie w całości.

Skarżący podniósł zarzut:

1 naruszenia art. 339 § 2 k.p.c., które miało istotny wpływ na treść wyroku, poprzez uznanie, iż w przedmiotowej sprawie zachodzą uzasadnione wątpliwości uniemożliwiające wydanie wyroku zaocznego uwzględniającego powództwo jako, że powód nie wykazał posiadania legitymacji procesowej czynnej do dochodzenia roszczenia względem pozwanej.

2 naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., które miało wpływ na treść wyroku, polegającego na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów w postaci załącznika nr 5 do umowy przelewu w z dnia 24 sierpnia 2011 r. Nadto Sąd pominął okoliczność, iż przejście przedmiotowej wierzytelności wynikało również z innych ustalonych faktów, co w konsekwencji doprowadziło do uznania, iż powód nie wykazał należytej legitymacji procesowej czynnej w niniejszej sprawie.

3 naruszenia art. 231 k.p.c., które miało istotny wpływ na treść wyroku, poprzez uznanie za nieudowodniony fakt przelewu na powoda wierzytelności względem pozwanego.

Uzasadniając zarzut naruszenia art. 339 § 2 k.p.c. skarżący wskazał, że Sąd Rejonowy błędnie przyjął, że przedłożony do akt sprawy załącznik nr 5 do umowy przelewu wierzytelności z dnia 24 sierpnia 2011 r. nie jest miarodajnym dowodem dla wykazania przejścia na powoda wierzytelności pozwanego dochodzonych w niniejszym postępowaniu, podczas gdy Sąd zupełnie pominął, iż z brzmienia w/w przepisu wynika, iż wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo jest możliwe jedynie w sytuacji gdy przytoczone przez powoda twierdzenia budzą uzasadnione wątpliwości same w sobie (już bez spełniania wymogu co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy) albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Uzasadniając zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. skarżący wskazał, że Sąd Rejonowy bezpodstawnie odmówił przyznania dowodowi w postaci załącznika nr 5 do umowy przelewu wierzytelności z dnia 24 sierpnia 2011 r. jakiegokolwiek waloru dowodowego, i to w warunkach ewidentnej bierności ze strony pozwanego.

Skarżący podkreślił, że Sąd błędnie przyjął, że niniejszy załącznik nie obejmuje oświadczenia stron, gdyż nie posiada podpisów ich przedstawicieli, ani nie posiada klauzuli nadającej mu status wydruku komputerowego, nie wymagającego podpisu, podczas gdy dokument powyższy został należycie podpisany (na końcu dokumentu) oraz parafowany, przy zaznaczeniu, iż przedmiotowy załącznik w oryginale, ze względów ekonomicznych wydrukowany został dwustronnie, przez co parafki stron znalazły się na pierwszej stronie wydruku jednostronnie poświadczonego za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie radcę prawnego i dołączonego do pozwu.

Nadto skarżący wskazał, że Sąd Rejonowy bezpodstawnie przyjął, że powód nie wykazał, iż zawarł umowę cesji z rzeczywistym zbywcą wierzytelności tj. z (...) Bank S.A., lecz z (...) Bank (...) S.A., podczas gdy z przedłożonych do akt sprawy dokumentów wprost wynika, iż przedmiotowa umowa cesji wierzytelności została zawarta z (...) Bank S.A., który obecnie występuje w obrocie prawnym pod nazwą (...) Bank (...) S.A. czego ukazaniu miał służyć właśnie zabieg wskazania poprzedniej nazwy Banku w nawiasie obok aktualnej. Ponadto w najgorszym przypadku powyższą nieścisłość można uznać jedynie za lapsus językowy, który nie powinien mieć znaczenia dla oceny stanu faktycznego.

Uzasadniając zarzut naruszenia art. 231 k.p.c., skarżący wskazał, że Sąd Rejonowy niezasadnie uznał za nieudowodniony fakt przelewu na powoda wierzytelność względem pozwanego, pomimo że okoliczność powyższą można wyprowadzić z innych ustalonych faktów. Mianowicie poczynienie tych ustaleń możliwe było w oparciu o fakt dysponowania przez powoda dość szczegółowymi danymi odnośnie przedmiotu umowy, danymi osobowymi pozwanego, których posiadanie nie byłoby możliwe, gdyby do umowy cesji nie doszło, a także ze względu na to, że pozwany nie kwestionował roszczenia powoda w toku procesu.

Z uwagi na to, że Sąd Okręgowy nie przeprowadził w niniejszej sprawie postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku ograniczono, zgodnie z treścią art. 505¹³§ 2 k.p.c. do wyjaśnienia jego podstawy prawnej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się zasadna.

Wskazać należy, że wydanie wyroku zaocznego oparte jest na założeniu, że prawdziwe są twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub pismach procesowych doręczonych pozwanemu, chyba że – jak stanowi art. 339 § 2 in fine k.p.c. – budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa – zob. Henryk Pietrkowski „Metodyka pracy sędziego w sprawach cywilnych”, LexisNexis, Warszawa 2009, str.412.

Gramatyczna wykładnia i cel przepisu prowadzą do nie budzącego wątpliwości wniosku, że przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe – uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 1972 r., OSNC 1972/7-8/150.

Milczenie pozwanego jest podobne w skutkach do przyznania okoliczności faktycznych. Sąd bowiem przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda, ponieważ pozwany im nie zaprzeczył – zob. Komentarz do kodeksu postępowania cywilnego pod red. Tadeusza Erecińskiego, LexisNexis, Warszawa 2007, str.45.

W przedmiotowym postępowaniu doszło do nierozpoznania przez Sąd Rejonowy istoty sprawy. Sąd Rejonowy błędnie oddalił bowiem powództwo z tej tylko przyczyny, że uznał, iż okoliczności faktyczne przytoczone przez powoda **budzą wątpliwości** co do ich prawdziwości, **gdyż** twierdzenia powoda uzasadniające żądanie pozwu (w zakresie przejścia na niego dochodzonej należności w drodze przelewu) **nie zostały dostatecznie udowodnione** za pomocą zaferowanych przez niego środków dowodowych.

Oddalenie powództwa w wyroku zaocznym z przyczyn wskazanych przez Sąd I instancji było nieprawidłowe i wskazuje na niezrozumienie istoty przepisu art. 339 § 2 k.p.c. Powód musi udowodnić podstawę swojego roszczenia jedynie w przypadku, gdy pozwany podejmie obronę i chociażby zaprzeczy prawdziwości twierdzeń powoda. W przeciwnym razie badaniu podlega jedynie fakt czy materiał dowodowy przedstawiony przez powoda nie przeczy zasadności powództwa. Do tego powinna się jedynie sprowadzać analiza materiału dowodowego, w przypadku gdy taki materiał dowodowy został w ogóle przedstawiony. Przy braku materiału dowodowego w określonym zakresie (albo całkowitym braku dowodów) twierdzenia powoda należy, stosownie do treści wspomnianego przepisu, uznać za prawdziwe, chyba że budzą wątpliwości w świetle notoryjności powszechnej lub urzędowej (art. 228 k.p.c.).

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy obowiązany będzie ustalić, z uwzględnieniem wyżej przytoczonych rozważań, czy w realiach przedmiotowej sprawy możliwe jest przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie czy też budzą one uzasadnione wątpliwości bądź zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Z przyczyn wskazanych powyżej, nie było potrzeby szczegółowego odnoszenia się do dalszych zarzutów apelacyjnych podniesionych przez powoda.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji postanowienia na podstawie art. 386 § 4 k.p.c., pozostawiając Sądowi Rejonowemu rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego w związku z brzmieniem art. 108 § 2 k.p.c.

SSO K. Godlewski